

Köszöntelek Benneteket Nagyböjt 4. vasárnapjának felszólításával: *Örvendezzetek!* Miért is? Mert közel a Húsvét? Egy történettel kezdem.

Két súlyos beteg fekszik egy kórteremben. Az egyik az ablaknál, a másik a sarokban. Az egyik naponta felül és kinéz az ablakon. A másik fekszik mozdulatlanul és a plafont bámulja. Az ablaknál fekvő, amikor felült, azzal töltötte az időt, hogy elkezdte közvetíteni a másiknak, hogy mit lát kint a szabadban. A sarokban fekvőt szinte csak ezek a beszámolók tartották életben, és alig várta őket. Az ablak egy parkra nézett kis tóval, a tóban kacskák, hattyúk, a téren gyerekek, a padokon szerelmes párok. A sarokban fekvő lehunyta a szemét és élvezettel hallgatta a beszámolókat. Hetek, hónapok múltak és egyik reggel a nővér holtan találta az ablak mellett fekvő beteget. Éjjel csendesen elaludt örökre. A belső ágyon fekvő ember nagyon elszomorodott. Mikor a halottat kivitték, azt kérte a nővértől, hogy fektessék őt az ablak melletti ágyba. Az ágyból nagy fájdalommal közt az ablak felé fordult és megdöbbenve látta, hogy az ablak egy tűzfalra néz. Nincs ott semmi. A nővér elárulta, hogy a szobatársa vak volt, a tűzfalat sem látta, és valószínűleg csak miatta mesélt, hogy lelket öntsön belé szenvedésében... A mai evangélium a születésétől fogva vak emberről szól.

Mielőtt az evangéliumot felolvassánk, vizsgáljuk meg magunkat, hogy van-e okunk örvendezni ezen a mai napon, ha a két beteg ember történetére gondolunk...

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, a te Jézusod történeteit sokan tanmesének tartják, add, hogy a mesék üzenetét is fel tudjuk fogni, és tanulságait magunknak levonni. Add meg ezt Te, aki élsz és szeretsz...

Evangélium Jn 9,1-41

Amikor továbbment, látott egy vakon született embert. Tanítványai megkérdezték őt: „Mester, ki vétkezett, ő vagy a szülei, hogy vakon született?” Jézus azt felelte: „Sem ő nem vétkezett, sem a szülei, hanem Isten tetteinek kell megnyilvánulniuk benne. Nekünk annak tetteit kell cselekednünk, aki engem küldött, míg nappal van. Eljön az éjszaka, amikor senki sem munkálkodhat. Amíg a világban vagyok, világossága vagyok a világnak.” Miután ezeket mondta, földre köpött, sarat csinált a nyálból, a sarat a vak szemére kente, és azt mondta neki: „Eredj, mosakodj meg a Síoel távában!” Ez küldöttet jelent. Elment tehát, megmosdott, és ép szemmel tért vissza. Ezért a szomszédok és akik azelőtt látták őt mint koldust, azt kérdezték: „Nem ő az, aki itt ült és koldult?” Egyesek azt mondták: „Ő az.” Mások így szóltak: „Nem, csak hasonlít rá.” Ő azonban kijelentette: „Én vagyok az.” Erre megkérdezték tőle: „Hogyan nyíltak meg a szemeid?” Azt felelte: „Az az ember, akit Jézusnak hívnak, sarat csinált, megkente a szemeimet, és azt mondta nekem: Menj a Síoel távához, és mosakodj meg.” Elmentem tehát, megmosdottam, és látok.” Azok megkérdezték tőle: „Hol van ő?” Ő azt felelte: „Nem tudom.” Ekkor elvitték a farizeusokhoz azt, aki előbb vak volt. Azon a napon pedig, amikor Jézus a sarat csinálta és megnyitotta szemeit, szombat volt. Ismét megkérdezték tehát tőle a farizeusok is, hogy hogyan nyerte vissza a szemvilágát. Ő azt felelte: „Sarat tett a szemeimre, megmosdottam, és látok.” Azt mondták erre néhányan a farizeusok közül: „Nem Istentől való ez az ember, aki a szombatot nem tartja meg!” Mások azt mondták: „Hogyan cselekedhet bűnös ember ilyen jeleket?”

És szakadás támadt köztük. Erre ismét megkérdezték a vaktól: „Te mit gondolsz róla, miután megnyitotta szemeidet?” Ő pedig azt felelte: „Próféta!” A zsidók azonban nem hitték el róla, hogy vak volt, és visszatért a látása, amíg elő nem hívták a most már ép szemű ember szüleit. Megkérdezték őket: „A ti fiatok ez, s azt mondjátok róla, hogy vakon született? Most hogyan lát tehát?” A szülei azt felelték: „Azt tudjuk, hogy ez a mi fiunk, és hogy vakon született. De hogy most miképpen lát, nem tudjuk, és hogy ki nyitotta meg szemét, azt sem tudjuk. Kérdezzétek őt, megvan a kora, majd ő beszél magáról.” Ezt azért mondták a szülei, mert féltek a zsidóktól, mivel már elhatározták a zsidók, hogy ha valaki Krisztusnak vallja őt, ki kell zárni a zsinagógából. Ezért mondták a szülei: „Megvan a kora, őt kérdezzétek.” Másodszor is előhívták tehát az embert, aki vak volt, és azt mondták neki: „Adj dicsőséget Istennek! Mi tudjuk, hogy ez az ember bűnös.” Ő azt felelte: „Hogy bűnös-e, nem tudom. Egyet tudok: hogy vak voltam, és most látok.” Erre megkérdezték tőle: „Mit csinált veled? Hogyan nyitotta meg a szemedet?” Az azt felelte nekik: „Megmondtam már nektek, de nem hallgattátok meg. Miért akarjátok újra hallani? Csak nem akartok ti is a tanítványai lenni?” Erre megátkozták őt, és azt mondták: „Te vagy az ő tanítványa, mi Mózes tanítványai vagyunk. Mi tudjuk, hogy Mózeshez szólt az Isten, ezt pedig nem tudjuk, honnan van.” Az ember erre azt felelte: „Éppen az a csodálatos, hogy ti nem tudjátok, honnan való, nekem pedig megnyitotta a szemeimet. Tudjuk, hogy Isten a bűnösöket nem hallgatja meg, de aki istenfélő, és megteszi az ő akaratát, azt meghallgatja. Mióta a világ áll, soha nem lehetett hallani, hogy valaki megnyitotta volna egy vakon született szemeit. Ha ő nem Istentől való volna, nem tehetett volna semmit.” Azok azt felelték neki: „Mindenestől bűnben születél, és te oktatsz minket?” És kidobták őt. Jézus meghallotta, hogy kidobták, és amikor találkozott vele, megkérdezte tőle: „Hiszel-e az Emberfiában?” Az így felelt: „Ki az, Uram, hogy higgyek benne?” Jézus azt mondta neki: „Hiszen láttad őt: ő az, aki veled beszél.” Erre az így szólt: „Hiszek Uram!” És leborult előtte. Akkor Jézus ezt mondta: „Ítélni jöttem erre a világra, hogy akik nem látnak, lássanak, és akik látnak, vakká legyenek.” A farizeusok közül, akik vele voltak, néhányan hallották ezt, és azt mondták neki: „Csak nem vagyunk mi is vakok?” Jézus ezt válaszolta: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök. Ti azonban azt mondjátok most: Látunk. Ezért megmarad a bűnötök.”

Duccio di Buoninsegna: A vakon született gyógyítása -- 1308-09, National Gallery, London

A vakon született ember meggyógyításának történetiségét bárki megkérdőjelezheti, de az csak arra való, hogy az igazi mondanivalóját ne kelljen elfogadni. A vak világ terrorját mutatja be Jézus a maga korában, mely nem akarja az igazi világosságot felfogni, a világos látást elfogadni. De ugyanez történik ma is a mi világunkban.

1) Jézus vak világa

A zsidó vallás Jézus korában azt vallotta, hogy a betegség Isten büntetése: vagy a beteg bűne, vagy a szülei bűnének megtorlása hetedízigen. Jahwe a haragvó és büntető Isten betegséggel bünteti a bűnösöket.

Jézus ezzel a felfogással szemben veszi fel a harcot, és a farizeus-írastudó vallási vezetőket saját Szentírásuk tétéleivel szembesítve próbálja jobb belátásra bírni.

„Sarat tesz a vak szemére”. Egy értelmes írastudónak érteni kellene, hogy Jézus ezzel arra utal, hogy ő a Teremtő Isten küldötte, aki a Bibliájuk szerint a „föld sarából gyúrta, teremtette az embert”.

A mózesi törvény az Úr napjának megünnepléséről rendelkezik, hogy tilos sarat gyúrni, mert az munka, és az Úr napján egy tollpihét sem szabad a vállon „cipelni”! Pedig a Biblia Istene „szüntelenül munkálkodik!”

Jézus a Siloe tóhoz küldi a vakot. A szó „küldöttet” jelent. Ezzel jelezte nem csak azt, hogy ő Isten „küldötte”, hanem azt is, hogy a vakot is „küldöttnek” küldi.

Végül értésükre akarja adni, hogy ő nem az Izrael uralmát visszaállító Messiás, hanem egy „Atyának fia, az Emberfia”. A gyűlölet és bosszú helyett az irgalom prófétája!

Drága főpapok, farizeusok és írastudók ti mit tesztek?! A meggyógyult, Jézust követő vakot terrorizáltatok, szüleit megfenyegetitek, őt bíróságotok elé állítottatok, bűnben születettnek minősítitek és kiközösítitek, egyházatokból kidobjátok. Mert „másképpen látja a világot!?”

A vak koldus lát, a látó farizeus vak. „És ha igazi vakok volnátok – mondja Jézus - bűnötök nem volna. De ti azt mondjátok, hogy láttok, ezért a vakság bűnében megmaradtok”.

2) A mi vak világunk

Azt gondolhatnánk, hogy Jézus óta megváltozott a mi világunk, hisz mi felvilágosult, okos, bölcs, XXI. századi emberek vagyunk!

Pedig ott lappang bennünk ugyanaz a tudat, hogy az Isten, ha nem is ver bottal, de verhet betegséggel. Ebből annyi igaz, hogy a betegség lehet a bűn következménye (lásd alkohol, drog stb.), de nem az Isten személyes büntetése! És nem is az „apja bűnéért vezekel a gyermek”!

Modern formában, az „örökölt sors” formájában tudományos szinten is jelen van ez a szemlélet korunkban. Mely szerint a családi sebek, a szülők bűneiből származnak, és a családi múlt feltárása a megoldás bajainkra. Szerintem a pszichológia segíthet bajaink megértésében, de nem jó, ha a felelősség áthárítását eredményezi.

Isten az embert jónak alkotta, és legtöbbször az ember a felelős a szenvedésekért és bajokért (háború, holokauszt, bántás, intrika stb.). Lehet megmagyarázhatatlan a világ sok baja számunkra, de az tény, hogy a Szeretet Istene a betegségnek és az erőszakos halálnak csak ellensége lehet.

Jézus pedig a beteg, a bűnös emberek gyógyítója, azzal, hogy a vak világnak „világosságot” hozott, és azt a világos tanítást meg is élte. Ez volt egész küldetésének lényege.

A mai evangéliumból láthattuk, hogy a vakon születetnek is ez lett a küldetése. Kiállni a világosság mellett! És ez a mi küldetésünk is! A bajból, a rosszból is jót hozunk ki!

--- Testvéreim! A bevezetőben említett kórtermi vak ember története így tartozik ide. Szívszorító példája annak, hogy mit tehet az ember, aki vakon is lát! És ha mi ilyenek vagyunk, vagy leszünk – örvendezhetünk! „Örvendezzünk!”

*[Kovács László elmélkedése elhangzott 2023. március 19-én
a Bokorportán és online csatlakozással.]*